

Майка. Защо да чека дѣте-то Ката? сынъ ми Стефанъ въ дѣтинство-то си много пѣти мя е оставялъ отъ работѣ, но това не ми досаждаше; азъ съмъ ставала сама и съмъ му доносила онова, що му е било потрѣбно. Но на сегашно-то врѣме госпожитѣ станахъ нѣкакви съвсѣмъ чудны и лѣнивы.

Марія. Неправедно мя мѣмрете, мамо, — ахъ! ный немаме въ къщи съ какво да залѣжемъ и едно дѣте.

Майка. Та това е зло-то я! въ еднакъ стонанскъ къщъ таково нѣщо трѣбва секога да бѣде приготовено напрѣдъ — Сичко трѣбва да върви редовно.

Иванчо. Недѣйте ся кара Мале, азъ щѣ ся затекъ да срѣщна Катѣ и да ми даде симитеца (отърча).

III. ЯВЛЕНІЕ.

Майка и Марія.

Майка. Не! така, Маріе, не! азъ немогъ да прѣмѣлчавамъ такива работы, зашто-то щѣ давамъ Богу отвѣтъ; азъ съмъ стара и слѣпа и немогъ да шетамъ, но мнѣніе-то си трѣбва да го казвамъ, а ты недѣй ми ся сърди.

Марія. Ваше-то майчино поученіе ми е секога добро — ако и да ми домѣчнева по нѣкога.

Майка. Сынъ ми като тя зе, ты добръ знаешъ че азъ не бѣхъ твърдѣ задоволна съ тебе.

Марія. И това зашто-то бѣхъ сиромашко момиче.

Майка. Въ растояніе на осамъ години чула ли си мя да тя помѣмрѣ за нѣщо?

Марія. Не! Мале — слава Богу не съмъ чула.

Майка. Да бѣше ты отъ богати родители, наистина азъ щехъ да тя глѣдамъ тогава по нарадо сърдце; но си мислехъ: Любовь-та много нѣщо